

*Fiatalság, különös ez a kor!
Keressük magunkat mindig, mindenhol.
Otthonunk egyszerre az egész világ,
De gyengék vagyunk, mint a virág.*

élet.történet.

2025

ELŐSZÓ

Mikor betöltöttem tizennyolcadik életévem, (különös ezt kimondani), de egyfajta pánik fogott el. Kiterítve hevert előttem az addigi életem, s megrendített a gondolat, hogy egy teljesen új, felnőtt élet, talán nem is az én életem, fog elkezdődni ezután. Megsirattam a gyermekkor végét, a felelősség nélküli szabadságot, azokat a kifogásokat, amikkel addig lehet élni, még gyermek az ember.

Valamiért, lehet a környezeti nyomás hatására, de legtöbbünkben szerintem él ez a drasztikus kép: egy nap alatt megváltozik minden, ma még gyerek vagy, holnap meg már felnőtt. Tudom, mennyire szomorú és izgatott voltam egyszerre, belegondolva, hogy jóformán életem negyedét már leéltem, s a gátlásokat arányosan építettem ki a korom előrehaladtával. Talán ezt jelenti felnőni, mikor már nem tesz meg mindent az ember, amit szeretne, félve attól, hogy mit gondolnak mások és nem tesz fel kérdéseket pusztán kíváncsiságból.

Egy évvel ezután, úgy, hogy rengeteg dolog történt velem, már tudom, az ember nem szűnik meg soha gyermeknek lenni, s nem lesz soha teljesen felnőtt mindenhez. Nem egy napon áll vagy bukik minden, de azért vannak meghatározó szakaszai az életünknek, akár a fejezetek egy könyvben.

Összegyűjtöttem hát azokat a verseimet, amiket eddigi életem legjelentősebb szakaszaiban írtam, beleszöve mindazon érzéseket, amelyek remekül demonstrálják, mit érez a szerelmes kamasz, s hogyan próbál meg helyet találni a világban, mikor sokszor még saját magában is nehéz. Hogyan dolgozza fel a gyermekkorát, családi kapcsolatait, a gyászt, s mindazokat a kérdéseket, melyeket kénytelen megválaszolni a felnőtté válás rögzös útján. Betekintést kaphatunk a külhoni lét mostoha mivoltába, mikor az ember szülőföldjén kisebbségi, az anyaországban pedig idegen.

Ezt a fajta meztelenséget más helyzetben minden áron takarni szoktam, most azonban bátor szívvel fedem fel magam. Kérem, kezeljék e sorokat, mint egy vallomást, amellyel már régóta tartoztam magamnak!

Vöröslően perzsel az ég alja,
Végeznem kellett volna veled mostanra!
Drága múlt, oly jó lenne veled békében élni!
Hozz megnyugvást, hogy túl tudjam magam tenni!

Költői én

A költői én,
Ez a lírikus személy,
Kapcsolat a gyermekkel,
Ki bennem él.

Felkel.
Engem kémlel.
Szólna, de nem tudja,
Mivel ér el.

Hatalmas seb tátong rajta.
Takarná, de nem fedi el kis karja.
A vér is felfedné magát,
Mi átáztatta már a ruhát.

Ereje nincs sírni,
Módja nincs leírni,
Így jeleket küldözget nekem,
Hátha egyszer észreveszem.

Próbálom neked
Kellemesebbé tenni itt bent a helyet,
Hogy ne kelljen szenvedned
Mindörökké mások helyett.

○

Szeretnék szeretni

Szeretnék én boldog lenni, tényleg,
De még homlokomon ott a bélyeg,
S nem szeretnek úgy, ahogy vagyok,
Nem tudok boldog lenni, hiába akarok!

Szeretnék én kedves lenni, tényleg,
De mikor rólam szólsz, szavad mérgezi a vérem.
Magadon kívül mást nem is veszel észre,
Nem tudok kedves lenni, még ha nem is kerül pénzbe!

Szeretnék én szép is lenni, tényleg,
De akkor elveszne a lényeg.
S hiába a szépség, ha belül ingatag az alap,
Nem tudok szép lenni, mert felhúzok egy falat!

Szeretnék én jó barát lenni, tényleg,
De te sem vagy különb, mint egy kétszínű féreg!
A szemembe csak azt mondod, amit hallani akarok,
Nem tudok jó barát lenni, inkább egyedül haladok!

Szeretnék én szerelmet is, tényleg,
De ajkad olyan, mint a méreg,
Ha elveszed, csak egyre több kell belőle,
Nem tudok szerelmes lenni, mert félek tőle!

Szeretnék én mindent, tényleg,
De ki vagyont gyűjt teljesen részeg.
Ha semmim sincs, semmit sem veszthetek,
Ha el sem indulok, biztos, hogy nem tévedek.

○

Kincsem

Gyűlölöm! Egyszerűen utálok ezt az arcot, mi farkasszemet néz velem!
A gond csupán az, hogy a tükörben magamat kémlelem...
Dülledt szemmel fürkészem az arcom,
S meglátom mindazt, mit nem lehet letagadnom.

Az orr, mi dicső lenne egy sason,
Ki az égre szállva cikázik vadon.
Vagy az orca, mit a mókus kerekre tömött sok mogyoróval,
Ráncok ádázul versengnek egy nagyanyóval.

Az Isten sokkal áldotta ésátkozta az embert.
Kinek észet, kinek szépséget és bájt adott,
De van kit ezekből kihagyott.
Az csak életet kapott, kapát, mint fegyvert.

Azt azért nem hinném, hogy én így jártam,
Talán csak Istent vicces kedvében találtam.
S mókázott az öreg, mikor engem teremtett,
Duplán kaptam ezért, kárpótlásul a jókedvet.

Talán erős, hogy gyűlölném, de mégis hideg ez az arc.
Magamra nézve az jut eszembe: kudarc.
Ebben a szóban minden benne van,
Mit nem kaptam meg, és az is, ami van.

Mikor megszülettél, ó drága kicsi gyermek!
Féltem, hogy ez az arc lesz neked is a terhed.
De gyermeki lelked teljesen átformálta az anyagot,
Műalkotás lettél, nem csak paca, mit valaki otthagyt.

Arcomat olyan büszkén viselted!
Neked nem számított, ha néha ki is nevettek!
Előre szegett fejjel, felemelted az orrt,
Mi arra volt hivatott, hogy szálljon,
S ne hogy szántsa lent a port.

Egy fényképem alá

Csak én.
Semmi több!
Nem ezt kértem, de ezt kaptam.
Ez az, amit megláthatsz rajtam:
Egy arc, egy test, mi velem egy.
De csak ez lennék? Remélem, hogy nem!

Elemezd!
Nézd meg jobban!
Még ha te nem is, de én fellelem benne a múltam.
Ó, pedig csak alig tizenhét éves múltam!
Nagymamám szeme, anyám szája,
Apám orra, családunk átka vagy bája?

Egy térkép.
Sok apró részlet.
Dédi keze, derűs kedve,
Évszázadok vannak bennem összekeverve.
A munka végeredménye, az alkotás én vagyok,
S lehet, változtatnék, de van, amin nem tudok.

Csak én!
Semmi több!
Hasonló, de azért más.
Jelentéktelen, de mégis meglátsz.
S ha te is csak „te” vagy,
Több bennünk a közös, mint elsőre gondolod.

○

Őszinte vallomás

Holnap beugrom magamhoz, remélem, otthon leszek.
Ha nem járok sikerrel, az ajtóra majd egy cetlit teszek:
„Itt voltam, kérlek, szakíts rám egy kis időt,
Olyan ritkán látlak, mint a sivatagban esőt!”

Elmegyek reggel, elmegyek délbe, estére is jut belőle.
A megfelelő idő kiválasztása nehéz előre.
Mindig van, ami fontosabb, mondjuk sajnálni magamat,
Terveket szőni, álmodozni, vagy befonni a hajamat.

Ha mégis otthon leszek, de bevágom az ajtót,
Erősítéskén magamra hívom a sajtót.
Már látom mi lesz a szalagcím a lapon:
„Saját magával nem képes szembenézni ez a barom!”

Emberként

A válaszom csak annyi: ember vagyok!
Fájón tűnök és megtörve hagyok.
Tulajdonságaim le nem vetkezhetem,
Ha érvelni nem tudok, hát ellenkezem!

Ember vagyok! Ez a joker kártya,
De ez talán nem más, csak álca!
Bármit próbálok, gondolok, vagy teszek,
Hiszen ember voltam, vagyok és leszek!

Hibázom, hisz emberként ez alap,
S mielőtt feladnám, megpróbálom ledönteni a falat.
De akkor, ha valamiért mégis vége,
Emberként borulok térdre.

Küzdök, végig a célt nézve,
Sokszor eltévedve, s néha megtévesztve.
Érzem, hogy ma még nem lehet vége,
De sokszor félek! Félek, hogy elveszek az éjbe.

Szeretek, de nem jobban, mint, hogy ember szerethet,
S emlékeznék, de már van, amit elfeledtem.
Tudom, hisz látom, hogy te is szenvedsz,
Mert ember vagy te is, ebből nem engedhetsz!

S még ha ember is vagyok, nem csak az!
Talán könnyebb lenne kimondani: „Sajnálom!”, de mégsem az!
Mert, hisz embernek lenni egyszerre büntetés és csoda,
E földön öröm és bánat egyszerre hona.

○

Felebarát

Tudod mi a vicces? Vagyis nem vicces, szomorú.
Hogy boldognak kell lenni mindig! Kit leköt a gond, a bú,
az teher. Mert nem tudjuk kezelni az érzéseket,
S csak úgy teszünk fel kérdéseket,

hogy nem várjuk a választ.
Csak úgy teszünk, de valójában nem nyújtunk támaszt.
Rettegünk, s bizony meglepődnénk akkor, ha valaki merne,
S a „Hogy vagy?” kérdésre őszintén felelne.

De hál' Istennek nem mer, ez csak egy újabb ízléses, cicomás kör.
Valójában senkit nem érdekel, hogy legbelül mi gyötör!

Sokszor talán nem is gond, hogy másnak,
de még magunknak sem engedjük napvilágnak.

Pedig ilyenek vagyunk ember! Nem szenved mindenki eleget?
Éreznénk egymást, mint fagyos kéz a meleget,
de saját magunkat verjük át!
Hisz, nemcsak minket nem hallgat meg senki, te se vagy az a barát!

Tudod, a fele! Felebarát. Ki őszintén érdeklődik, figyel.
Nem gúnyos, rideg, aki még oxigént is irigyel.
Barát, annak a fele. De abból valaha volt valakinek egész?
Vagy csak magadat álltatod, hogy minden olyan mesés?

Hogy vagy? Őszintén kérdezem, hát őszinte választ szeretnék!
Ne vágd rá gondolkodás nélkül, ami ott van kezedenél:
Jól! Vagyis, nem azt szeretném, hogy rosszul legyél,
Hanem, hogy úgy igazán jól legyél!

S ha nem vagy, hát, nézz a szemembe,
Bízz meg bennem, lelked te a kezembe.
Felebarát s én is leteszem eléd,
Mert most az őszinteség, ami az enyém az a tiéd...

○

Jelen

Egy gyermek ül egyedül.
Szemem egyre kerekül,
Benne magamat látom.
A véleményt várom,
Hisz tükör teste
Piszkosul őszinte,
Már fájón bántó.
Pedig ő senkinek sem ártó,
Gyermek.

Bambán néz,
S megfagyok, mint a kéz
Egy hideg téli napon.
Úgy csap majdnem agyon
A száraz felismerés,
Hogy nincs menekvés,
Az idő nyoma ott lakik ráncaimban.
Szánakozva nézek fájó csontjaimra.
Remek.
Remegek.

Hallom, ahogy kopognak léptei a kövön,
Egyre távolabbról, áthallik a ködön.
Aki itt van, már nem én vagyok,
Csak egy darab, törmelék, mit magamból hagyok!

Anya, kérlek!

Anya, kérlek, mesélj még nekem!
Szavaidtól beforr minden sebem.
Mert ami szó elhagyja a száját,
Oly tiszta, hogy senkinek sem árthat!

Anya, kérlek, mesélj még nekem!
Mesélj addig, még lehunyom a szemem.
Ringasd el a képzeletem, mint egykoron engem,
Lásd meg azt, amit más nem látott meg bennem!

Anya, kérlek, mesélj még nekem!
Mondd, hogy a világ szép és van benne helyem.
Mondd meg mi rossz, mondd meg mi jó,
Te vagy a szél, én meg a vitorlás hajó.

○

Vagyok

Ülök. Egy halk zene szól.
Hiába kérdezek, senki nem válaszol.
Az óra mutatója céltalanul köröz,
Ő is tudja, nincs olyan mi örök.

Az eső esik, lefelé csordogál az ablakon.
Elmélázik tekintetem egy távoli alakon.
A vonat késik. Az idő megáll.
Csak az éj örök. A szél fújdogál.

A vonat megérkezik, lassan mennem kéne.
Szemembe világít éles sárgás fénye.
De csak várok, ülök tovább egy helybe,
Hagyom, hogy nélkülem vesszen el az ismeretlenbe.

Ülök. Egy halk zene szól.
Magam vagyok, senki nem válaszol.
Várom. Meredek előre a semmibe,
Ha így folytatom, nem viszem semmire.

Itt hagyott mindenki. Rám semmi sem vár.
A vonat is egyre messzebbreől sírdogál.
Egy helyben állok,
Mégis dicsőség hogy irányt nem tévesztve járok.

Mindennapok

Kétségbeesve ültem le egy padra,
Reggel volt még, nem járt nagyon senki arra.
Úgy éreztem szétfeszülök belül,
Hogy a fáradtságba a testem teljesen lemerül.

Záporoztak a könnyek, s mint a füvet a harmat,
Belepte a bánat az arcomat.
Hogy miért sírtam? Egyszerre mindenért és semmiért!
Úgy éreztem magam vagyok, és engem senki meg nem ért!

Szerettem volna kiáltani párat,
Törni, zúzni, mint egy vadállat!
De helyette csak ültem ott lehajtott fejjel,
Viharos gondolatokkal és könny áztatta szemmel.

Kábultan kel fel az ember, de megkönnyebbülve,
Ami raktározódik, ki kell egyszer törnie.
De egyik probléma sem oldja meg így magát,
Isten hozott, ez a nagybetűs való világ!

○

Fejben dől el

Nem azért felek a sötétből, mert nem látni semmit,
Nem azért nem tudok rajzolni sámlit,
Mert nem tudom meglépni a terhet,
Hanem mert legbelül valami nem enged!

Minden nap egy küzdés önmagammal,
Mégívott csaták egy halommal,
Elvárások, kérdések,
Emberi érzések.

Trójai faló vagyok a saját fejembe,
Ki bukáson akarja, de meg is mentene,
Van ez a kép, amit csak én látok,
Egy virágokkal lefedett végtelen mély árok.

Zuhanok, kattognak a kerekek,
Együtt vagyok gondolataim, veletek,
A gazdátok vagyok, hát szolgává teszlek,
Engedelmeskedtek, vagy többé nem lesztek!

Néha így, néha így se

Már napok óta nem tudok békésen aludni!
Zúdulnak a gondolatok, lehetetlen megnyugodni.
Mostanra zúg a szél, kopog az eső, a vihar porol,
De bennem pont ellenkezőleg, béke honol!

A kinti tombolásban teljesen elveszek,
Már nem izgat, ha holnap nem leszek!
A levelek csilingelő éneke a szívem üteme,
Ilyen kecsesen nem tud játszani senki se.

Még a levegő is olyan igézően édes,
Nem fojtogat, uralkodik, rémes.
Ilyenkor érzem, hogy minden helyre jön,
Tombolás, végzet végül mind elköszön.

Az utcai mécs ismét erőre kap, de nem tolakodik,
Az ablakomon szelíden befelé lopakodik.
De nem zavar, kivár, oly kedves neki e kép,
Hogy békésen alszom ott, úgy, mint rég.

○

Özönvíz

Oly sokat fáj,
Hogy elmondani is nehéz.
Elmúlik a báj,
S látható az egész.

Oly sokáig volt sötét,
Hogy félünk a fénytől.
Mindenki félti az övét,
S inkább elvesz a néptől.

Oly sok a kétség,
Hogy semmi sem biztos.
Minden csak a szépség,
Pedig mindenki piszkos.

Oly sok a bánat,
Hogy eltakarja a Napot.
A tűz felperzseli a várat,
A rossz győzelmet aratott.

Ilyen a világ, hatalmas, de mégis szűk,
Keresheted magad, mint kazalban a tüt!

Szabadon

Ha tehetném, csak nyargalnék szabadon,
Mint vadló, kit hív a vadon.
Élvezném a szél lágy érintését,
Átugranám a gátak kerítését.

De van egy kötél, mi mindig visszaránt,
Mit elszakítva sokat ártnának.
Maradok és bejárom a megszabott teret,
Vagy elszakítva átírom a történetet?

○

Kakukk

Az égen magasan száll egy madár,
Büszkén, szabadon, neki semmit nem jelent a határ.
Ha körütekint, két oldalt ugyanazt látja,
Zsibongó lények, szántó föld és sztráda.

A szöges drót nem változtat a fű színén,
Ugyanaz a napfény csillan csőre hegyén.
Ha dalt dalol, társa azt megérti,
Bátran útnak indul, nincs itt mitől félni!

Én is átszálltam már, nem is egyszer,
De engem belülről emészt a rendszer,
Hogy otthonra sehogy se talállok,
Annak ellenére, hogy mindent megpróbálok!

Más vagyok, való igaz!
Hogy mi volt régen, már kevés vigasz.
Nem automatikus azzal hogy létezek,
Minden nap nehéz, hogy magyar legyek!

○

Vajdaság

Vajdaság, nem vagy más, csak süllyedő hajó,
De én itt maradok veled, ha rossz, ha jó!
Aki teheti, inkább ugrik fejest a mélybe,
De engem itt tart a múlt emléke.

Gyerekkorom, mi csupa boldog emlék,
Játék az utcán és átvirrasztott esték.
Gondtalanul feküdtünk és néztünk fel az égre,
Miért lett a boldog időknek vége?

A rokonok, család, az igaz kötelék,
S a családi ház a biztos menedék.
Barátok, kik máshogy jók és igazak,
Ha ezt mind itt hagyom, akkor mi marad?

Most azt kéritek, válasszak a két bizonytalan között?
Hát, én Vajdaságot választom mindenek fölött!
Mert, kinek hazájáért szívében egy apró lángnyi tűz is ég,
Hazáját az nem hagyja el semmiképp!

○

Nagybetűs

Nem volt még ily sötét az éjszaka,
Nem volt ilyen terhes a szél szava.
A felhők sem lepték el az összes csillagot,
De mind tudják, mindent itt hagyok!

Nem volt még ilyen üres a csend,
Nem volt még ilyen káosz a rend.
A falevél se hullott ilyenkor a földre,
Egy hónap múlva el kell mennem messze!

Nem volt még ilyen zaklatott a szív,
Nem volt még ki könnyes szemmel ír.
Nem volt még ilyen aggasztó a semmi,
Nem volt még ismeretlen ennyi!

A kezemet se engedte el senki,
Most egyedül kell magamat keresni!

○

Egy hónap múlva...

Egy hónap múlva
Meváltozik minden
Egy hónap múlva
Másban kell majd hinnem
Egy hónap múlva
Lesz itthon és otthon
Egy hónap múlva
Szívem ketté kell szakadjon
Egy hónap múlva
Felnőtt lesz a gyermek
Egy hónap múlva
Megtelnek a termek
Egy hónap múlva
Majd belém rúgnak százszor
Egy hónap múlva
A fény távolról pislákol
Egy hónap múlva
Végleg elvágom a kötelet
Egy hónap múlva
Mást jelent a szeretet
Egy hónap múlva
Megnő a felelősség, teher
Egy hónap múlva
Keserűbb lesz az eper
Egy hónap múlva
El kell mennem messze
Egy hónap múlva
Felkapom a fejem minden neszre
Egy hónap múlva
Egyesülök veletek
Egy hónap múlva
Egyedül ülök köztetek
Mert nem tudjátok megadni ami volt nekem!
S nem azért lesz könnyes a szemem,
Mert rossz, hanem mert más!
S nem elég hogy nézel, hogy láss!
Itt még ismernek a falak,
Ide köt a múlt, a boldogság, a harag.
Egy hónap múlva,
Ha már minden más lesz nekem,
Legyél te az állandóság velem!

○

Ha szemmel ölni lehetne,
Gyilkosként feküdnék a gödörbe!
Nehéz megfogalmazni, most mit is érzek,
De csak téged látlok, ha előre nézek!

Gyermeki álom

Addig hittem a sírig tartó szerelembe,
Még nem láttam elhidegülni a két legfontosabb embert az életembe.
Valószínűleg évek következménye lehetett,
Hogy a helyzet ennyire elnehezedett.

Nem egymással, csak egymás mellett éltek le 22 évet.
Megszokásból. Ha az ember átlapozza a megannyi képet,
Láthatja, hogy volt ott valami, a szemekben, vagy, ahogy mosolyra görbült a szájuk.
Egyszerűen öröm volt nézni rájuk.

Soha nem értettem, két ennyire különböző személy,
Hogyan gondolhatta, hogy végig békében él?
Talán, csak az idő múlásával jönnek elő a különbségek?
Nem erősítik meg a köteléket az átélt nehézségek?

Ha eltűnik a tűz, a bizalom, tisztelet, akkor mi marad?
Ha külön él a két ember, két külön fedél alatt?
Mindig az volt hogy a felnőttek megoldanak mindent,
Miért nem foglaloznak velem mi van itt bent?

A ki nem élt vágyak, érzések törnek ilyenkor felszínre?
A gyerek azért van, hogy a fájdalmat valamennyire enyhítse?
A „Mi lett volna ha...” dönti romba, ami lett,
S temeti maga alá, ami lenne.

Az ember nem az évek múlásával nő,
Vannak szerepek mikbe örökké élünk: anya apa, gyerek, férfi, nő.
Hogy várhatjátok el hogy én legyek a szubjektív szemlélő?
Mikor részese vagyok én is, mint elszenvedő?

Szerintem már nem akarják megoldani, látszik.
S tudom, aki két tűz között áll, nem játszik,
Az mindig megégeti magát.
Itt nincs győztes, mindenki elvesztette a csatát.

Fájdalmasan őrzöm meg szavát:
„Két ember így tud lassan elhidegülni,
Én már egyedül fogok megöregedni!”

○

Állapot

Ott van, nini!
Milyen veszélyes, de milyen kicsi!
Innen érzem milyen hideg árad belőle,
A jeges szívem fogod a kezébe!

Olyan gyengéden vigyázol rá, mint az újszülött gyerekre,
Pedig rosszabb akkor se lenne, ha teljesen összetörne.
Sőt! Vágd azonnal a földhöz, dobd el messze!
Legyen már végre valaki, akinek van hozzá mersze!
Felesleges a harc, mert szeretetedtől,
Végleg elolvad meleg kezedtől!

○

KedvesM

Mikor minden lecsendesül, a végén egyedül maradok,
Nem parancsol senki, azt csinállok, amit én akarok.
Nem teljes ez az íz, a szabadság sem egész,
Ha nincs ott ő, ha nincs ott az a kéz.

Szomjazom az érintést, vágyom a csókot,
Akarom a becézést a nyelveddel a bókot.
Olyan beszélni rólad, mint leírni egy álmot,
Te gondolsz e rám? Vagy csak rám szórták az átkot?

Ha egyszer beléptél, miért nem mész ki a fejemből?
Sokszor úgy érzem minden kicsúszik a kezemből,
Mert semmi se olyan fontos, mint hogy belőlünk MI legyen
Várom rád, mint éhező, hogy egyen.

Lehet, hogy csak játékszer vagyok, a hormonok játszanak velem,
Piszkos ez a játék, veszélyes, de nem mondom, hogy nem élvezem.
Ha magamon kívül irányít, kényszerít a szer,
Legalább lenne mentségem, hogy miért kábítasz el!
Látod, hogy mit tettél velem?
Most is rajtad töröm a fejem...

○

Jámulékos veszteség

Talán csak bohóc vagyok,
Kivel játszik az élet,
S én is csak játszom, játszom, játszom véled.

Talán csak egy csepp víz vagyok,
Ki élteti a többit,
Vagy mi teljesen kiönti a földit.

Talán csak parázs vagyok,
Mi körül melegszik a fázó,
Vagy mitől felgyullad a ház, ó!

Lehet, hogy fekete vagyok,
Mi boldog tudatlanság lehet,
Vagy a félelem, mit az est rejteget neked.

Lehet, hogy ismerős vagyok,
De lehet, hogy idegen,
Lehetek étel, mit fogyaszthatsz hidegen.

Lehet, hogy bármi lehetnék,
Lehet, hogy bármi vagyok,
De neked nem vagyok elég így, ahogy vagyok!

Talán ha lehetnék ő,
Akkor se lennék!
Mert akkor lehet az nem is én, hanem valaki más lennék...

○

Fogadalom

Jobb nem azért leszek, mert kéred,
Az Istenben sem azért hiszek, mert féled.
Nem azért habozok, mert várom a válaszod,
Nem azért állok itt, hogy legyek a támaszod.
Viccet se csak neked mesélek,
Nélküled is mindent elérek!
Nem akarom, hogy nekem bármit vegyél,
Nem tőled várom, hogy boldoggá tegyél!
Ha megérteni nem tudsz, hát elfogadom,
Ha szeretlek is, letagadom.
Nem kell, hogy kettőből egyik legyünk,
Romantikus vacsorákat együnk.
Szomjazni és éhezni se fogok nélküled,
S neked se fog fájni fejed, füled,
Ha nem hallod a hangom,
Ahogy halkán ezeket mondom:
Nem kellesz, mégis éltetsz!
De ha szeretsz, mégis elengedsz!

○

Szeretném, ha tudnád...

Félek, hogy bántani foglak téged!
Lelkedet virág módjára téped,
Szikár talaj, üres kancsó vagyok.
Társaságot igen, de társat nem adhatok!

Bízom benned, csak magamat nem bízom rád!
Lehetek kép, vagy történet mit leír a szád,
De nem vagyok atom, nem vagyok elem,
Hidd el nekem, nagyon nehéz velem!

Romokban áll a bizalom vára,
Szétbombázva hagyták hátra.
Kövekből kár próbálni összerakni,
A gondos kéz sem tudja vigasztalni!

Sírnék, de nem tudok már érted,
Csak ritkán fáj miattad a szívem!
S akkor inkább nevetek, mert úgy könnyebb,
A torkomból visszafojtva lenyelni a könnyet!

○

Zokni mese (Nem zoknikról)

Már az oviban is páratlan zokni volt a jelem,
Jelentését mára sikerült megfejtenem.
Sorsom a páratlan páros élet,
Választani csak addig lehet, még tart a készlet.

Hiába voltunk mi látszólag tökéletes pár,
Egyszer csak jött a mosás és végleg itt hagytál.
Állítólag egy kis időre volt szükséged, hogy átgondolj mindent,
De tudjuk jó, hogy az elveszett zokni soha nem lett meg.

Tudom jó, hogy nálad jobbat nem találok,
S egyre inkább haszontalanná válok.
Lesüllyedtem egészen a fiók aljáig,
S nem nyugtat a gondolat, hogy majd lesz másik.

Bemutatkozott egy fekete, de túl sötét volt,
Csak néha tűnt fel egy-egy értelmiség folt.
Volt egy csíkos is, nehéz volt eligazodni rajta,
Sérelmezte, hogy nem vagyok az az egyenes fajta.

De hát nem volt szívem megosztani vele,
Hogy hasznosabb lenne, ha inkább port törölnének vele.
A piros meg annyi üres frázist mondott ki,
Hogy kedvem támadt magamat cérnára lebontani.

De mikor csöndben volt az se segített a helyzeten,
Nem, mint a fehér, ki éjjel dolgozott a sürgősségi ügyeleten.

Közöltem veled, én nem vagyok olyan súlyos eset,
Gyárilag vagyok esetlen, nem kérek segítő kezet!

Mondjuk azt nem is tudott volna adni,
Sebaj, úgyse tudtam volna kézfogással elfogadni!
Meg, egyszer volt egy megviselt pára,
Akit 15 év házasság után hagyott el a párja.

Sajnos asszony nem lehetek, inkább olyan feleség féleség,
Neki végül is mindegy, csak neveljem a két gyerekét.
Jött egy fiúcska, kis bokazokni, a vállamig se ért volna,
Ha beosztásból nem a felső fiókban lett volna dolga.

Ki volt lyukadva, így be nem állt a szája,
Elmesélte, hogy az egész világot bejárta.
Csak pont kultúrát nem tanult sehol, gondoltam magamba,
De nem is én leszek, ki neki mindezt megtanítja.

Már kezdek beletörődni, hogy soha nem lesz párom,
S egyedül maradok ezen a világon.
Belefáradtam ebbe az eredménytelen keresésbe,
Inkább vesznék végleg feledésbe!

Mi haszna egy fél ollónak?
Milyen zene való a magányos tangónak?
Mire jó a zokni, ha csak fele pár?
Mit ér az ember, ha mindig maga jár?

○

Megcibált lelkem

Megcibált lelkem maradékán,
Min csalódások sora gázol némán,
Hol erőtlenség megannyi felsőbb hatalom
Óhajtassz-e szeretni, ha én is akarom?

Ha a temérdek kifogás megszűnik,
Ha minden baljós felhő eltűnik,
S mi, mint két páratlan elem maradunk a világegyetemben,
Egymásra találhatunk-e az isteni kegyelemben?

Mikor összeér a nappal meg az éjjel,
Mi a szenvedélyt ünnepelnénk kéjjel,
Csodás lenne, ha mind ez valós lenne,
Ki legyen az első, aki teszi is érte?

Jó vagyok, ha jót, rossz, ha rosszat teszek?
Ma biztos vagyok, de holnap is leszek?

Képvers

Reggel
Keserves az ember,
Mindig úgy kel
Hogy ez az utolsó reggel
Ember!
Kelj fel!
Fogd az ásót, ragadj lapátot
Hántold meg magadnak az árkot
Miért hagynád, hogy más irányítsa
Az életed!
Életem
Ez a te életed!
Csak egyszer élheted
Ragadd meg engedd el
Élj Félj

○

Az élet maga a baleset

Megtörtént.
Elmentél egy másodperc alatt,
Minden, amit itt hagytál,
Örökre itt marad.

Felfoghatatlan, hogy egyszer csak eltűnsz,
Tegnap voltál, ma már nem vagy,
Teljesen megszűnsz!

A képek, a közös emlékek,
Megőriznek, de vissza nem hoznak!
Haszontalanok, semmit nem érnek!

Tagadok, meg se próbálom
Elfogadni, hogy lehet nélküled élni.
Amiket mondtál, itt visszhangzik a fülemben,
Nevetséges!
Ház, kocsis, munka, most már mind nulla!

○

Halottak napján

Már csak egy sárga krizantém maradt,
Köztünk minden kapocs elszakadt.
Oly régóta hogy nem vagy már,
De szeretnék az maradni, ki mindig vár.

Már csak egy sárga krizantém maradt,
Az emlékek áradata ledönt belül egy falat.
A foszlányokból kialakult fakó kép,
Voltál e? Valahol vagy e még?

Már csak egy sárga krizantém maradt,
Felidézem minden édes szavad.
Elmentél, engem itt hagytál egyedül,
Szívem feldolgozná, de inkább csak menekül.

Már csak egy utolsó sárga krizantém maradt,
Tátongó üresség a bőröm alatt.
Egy részem meghalt veled örökre,
Eltemettem veled a gödörbe.

A fájdalom imája

Sokat ígér, keveset ad!
Ez az egész, de fele sem az,
Aminek látszik,
Szellő, mi levelekkel játszik.

Sokat ígér, van miből,
Az emberi természet felszínre tör.
Hírnév, hatalom, pénz, büszkeség,
Csillogó talizmánok mellkasunk díszeként.

Keveset ad, de annál is kevesebbet!
Szomjazónak egy pár esőcseppet.
Nem lenne igazi az élet, ha könnyű lenne,
De akkor talán az ember több örömet lelne benne.

De Istenem, ne is adj semmit, csak a fájdalmat vedd le szívünkről!
Lassan, lassan megszabadulunk minden terhünktől,
De a fájdalom, ott gubbaszt minden sejtembe,
S ha mosolygok is, legbelül könny ül a szemembe.

Istenem, csak adnád a felejtés módját!
Nem kérnék semmi többet! Szólj rám,

Ha érted valamit tehetek, mindent megteszek,
Ha egyszer végre békére lelhetek!

Mikor és mivel bántottalak meg ennyire?
Hogy így büntetsz, hogy nincs nyugtom egy percnnyire?
Mikor álmodtól az emlékek képe tart távol,
Be kell vallanom, ó Istenem, nagyon hiányzol!

Te e földre okkal teremtettél minket,
Hátunkra rátetted a mázsás keresztet.
Kérlek, segíts nekünk abba,
Hogy az ember értékelje a keveset is, ha kapja!

○

(Happy) End

Néha arra gondolok,
Mi lesz velem, ha egyszer meghalok?
Van-e élet a halál után,
Vagy testünk csak elporlad csupán?

Miután rám hantolják a fekete földet,
Lelki szememmel se látok soha többet?
Ha eltűnik ez a mulandó, fizikai világ,
Lehetek-e réten nyíló tavaszi virág?

Lelkünk tovább él-e
Vagy csak ellepi a föld mélye?
S ha lelkünk mélysége új dimenziót tartogat,
Hogyan fogom meglelni ismét magamat?

Nem fog fájni semmi, csak a tudat, hogy nem vagyok?
Fájhat-e az, ha boldogabb vagyok?
Szenvednek majd helyettem sokat azok, akiket itt hagyok,
Bárcsak tudnák, hogy én mindennél jobban vagyok!

Én leszek a mutató, mi megáll a faliórán,
Én leszek a szellő mi végigfut a fák lombján .
A farról miattam esik le a kép,
Csak, hogy tudjátok, elmentem, de minden nagyon szép!

Mert szóval már nem szólhatok,
Higgyétek el, tényleg jól vagyok!
Attól, hogy tettel már nem tehetek,
Őrizi foglak fentről benneteket!

○

Az emlékek őre egy régi kép vagy levél,
Gyere, hallgassuk csendben, mit mesél!
Másokat emlékeinken keresztül, szavainkkal formálunk,
Ezen a képen kívül teljesen elmúlunk.
Figyeljen oda mindenki, ki hogyan él,
Hogy legyen valaki, ki róla szépeket mesél.

Fakó kép egy foszlány darab,
A végén már csak ennyi marad.
A szél játszik lábnyomunk porán,
Itt voltunk egyszer. Valahol. Talán.

Köszönöm!

Köszönöm! Nem mondtam ki hangosan,
Hát, most megteszem!
Köszönöm, hogy itt vannak ennyien nekem!
Az ölelést, az elfojtott szót
Köszönöm a rosszat is, de főleg a jót!

Köszönöm a mát, meg talán a holnapot,
És, hogy én voltam, ki ma is jóllakott!
A világot, a színeket, a földet, az embereket,
A játszótéren azt a sok mosolygós kisgyereket!

Köszönöm a nappalt, az éjt, a négy évszakot,
S ha elindulok bármerre, valahol kilyukadok.
A családomat, barátokat, az öreg fenyőt,
Forróságba a borulást és szárazra az esőt!

Köszönöm, hogy érzek, még, ha néha meg is szakad a szív,
A könyveket, és ki szerelmes leveleket ír.
Köszönöm az édes szavakat: otthon, csók, anya,
Pipacs, anyanyelv, kedves, társ, meleg, haza.

Köszönöm a változást, köszönöm a támaszt,
Az értékes munkát, mi fáraszt!
E testet, lelket, észt,
A két szorgos kézt*.

Köszönöm! Köszönöm neked Istenem!
Köszönöm minden sikerem!
Köszönöm neked anya és apa!
Köszönöm, ez a hála szava!

UTÓSZÓ

Hiszem, hogy azért vagyunk a földön, mit úgy hívunk: megtapasztalás.
Az állandó változása az állandó, máskülönben minden más és más.
Most, mint réten a virágot, csokrot szedek. Beleteszek sok szépet,
S rosszat, valódit, mi eddig megadatott, mondjuk úgy: élet.

Voltam csillagszemű, ártatlan, ki azért született,
Mert két emberből szülő lehetett.
Voltam bántva, de bántottam,
Volt, hogy hazudtam, s valakire ráfogtam.
Voltam szerelmes régen, de akkor nagyon,
Sokat hógolyóztunk és szánkóztunk a havon.
Voltam mérges és voltam nagyon vidám,
Volt mikor úgy éreztem meghallgatják imám.
Emlékszem, mikor esténként sírtam,
Meg, mikor szerelmes leveleket írtam.
Kétszer hittem, hogy meghalok,
De vigyáztak rám a mennyei angyalok.
Emlékszem, mikor ott megöleltél,
Hozzám olyan közel azóta se kerültél.
Voltam magányos, bekerítettek baljós gondolatok,
Agyaltam rajta, mi lesz, ha mindent itt hagyok.
Láttam a napfelkeltét, s mikor lenyugodott,
Bejártam keletet, északot és nyugatot.
Öleltem barátot, simogattam kutyát,
Elengedtem mindent, mi fáj.
Láttam gyermeket őszintén örülni,
Próbáltam más szemérről könnyeket törölni.
Megbocsátani is megpróbáltam párszor,
De bűneimnek is maradjon már pár sor.
Jót akartam, de sokszor mégis rossz lett a vége,
Lelkiismeret-furdalás miatt nem lett meg a béke.
Csalódtam mindenkiiben, akiben csak lehetett,
Nagyon sok ember egyszerűen félretett.
Voltam vicces, lehet néha sértő,
Sértődött, felháborodott, önző.
Hittem abban, hogy mindig kiderül az igazság,
S ha nem mondom el, teljesül a kívánság.
Éreztem, hogy fontos vagyok,
Jobban esik, hogyha adok.
Tudom, milyen betegen az ágyban feküdni,
S hosszú idő után végre hazamenni.
Tudom, milyen végtelen az est, ha valami bánt,
S milyen, ha valaki ismer és a szívedig lát.
Tudom, hogy igazságtalan az élet,
Tudom, hogy egyszer különszakad a test és a lélek.

Látom az egyéniséget tipródni az elvárások alatt,
Látom, ki roskad a mindennapok terhe alatt.
 Voltam lányom, mit széttapostak,
Voltam könyv, mit borító alapján félredobtak.
 Voltam lelkes és alázatos,
 Voltam tüzes és gyalázatos.
 Voltam komoran a távolba merengő,
Voltam a társaságba hangulatot teremtő.
 Voltam pszichológus és pszichopata,
Voltam közönség és cirkuszi akrobata.
 Éreztem fájdalmat, éreztem gyászt,
 Kétségbeesve mondtam el fohászt.
 Láttam mindenhogy a tengert,
 Megismertem sok különféle embert.
Szerettem, szeretem a családomat igazán,
 Voltam csillag a dinoszauruszok korán.
Pusztítottam, s csodáltam, mint alkotó a művet,
 Minden egy szempillantás alatt eltűnhet.
 Voltam szabad láncokkal a kezemen,
 S voltam rab, kívül a ketrecen.
Voltam sok minden, de van, ami még leszek,
Pontot a történet végére nem, csak a mondatéra teszek.
 Ha kérdeznéd, megérte e mindez,
Ez a történet alapul szolgál az életem történetéhez.

-VÉGE-
